

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **P. R.**, která podala žalobu jménem svým a svých nezletilých dětí **P. D.**, **S. A.**, a **P. E.**, zast. Mgr. Evou Krahulíkovou, advokátkou AK Praha 10, Sámova 1182/21, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2012, čj. OAM-210/ZA-ZA04-K01-2012, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobkyně domáhala jménem svým a svých nezletilých dětí zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně

zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě žalobkyně namítala, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré namítané skutečnosti. V doplnění žaloby, provedeném ustanovenou právní zástupkyní žalobců pak se uvádí, že správní orgán se měl důkladněji zabývat otázkou zdravotního stavu nejmladší žalobkyně E., a to v souvislosti se svojí povinností opatřit si dostatek informací a podkladů pro rozhodování o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť dítě trpí srdeční vadou a její další zdravotní vývoj je nejistý. Dochází na pravidelné lékařské kontroly a případnou nutnost operace ukáže čas. Do doby tohoto vyřešení by byl nucený návrat žalobců na Ukrajinu nepřiměřeně traumatizující a potenciálně by ohrožoval život E. P.. U nedonošených dětí je první rok jejich života zásadním pro jejich další život a záleží, zda tento hendikep ovlivní jejich další vývoj. Žalovaný správní orgán tak měl dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem na dobrém vstupu dítěte do života, což je v ČR zajištěno mnohem lépe, než na Ukrajině. Před rozhodnutím o udělení tzv. humanitárního azylu si měl žalovaný opatřit aktuální lékařskou zprávu o zdravotním stavu dítěte a nespoléhat se pouze na porodní zprávu, předloženou žalobkyní (matkou). Žalovaný nezjistil stav věci v potřebném rozsahu, porušil tak ust. § 3 správního řádu. Bylo rozhodováno na základě porodní zprávy z července, ač bylo rozhodováno v říjnu, zpráva, z níž bylo vycházeno, tak byla 3 měsíce stará, ač žalovaný má rozhodovat na základě aktuálních podkladů. Stav nedonošených dětí se přitom může dramaticky měnit v prvních měsících jejich života ze dne na den. Žalobkyně proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný uvedl v písemném vyjádření k žalobě dne 1. 2. 2013, že námitky žalobkyně považuje za neoprávněné, odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak vlastní žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, její výpovědi i samotné rozhodnutí ve věci, při jehož vydání bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu i správním řádem. Žalobkyně podala jménem svým a všech nezletilých dětí v červenci 2012 žádost o mezinárodní ochranu z důvodu vyhrožování jejím bývalým přítelem a otcem nejstarší dcery, zejména pak z existenčních důvodů, kromě toho žádá ze stejných důvodů jako v žádosti předchozí, kterou podala jménem svým a dvou nezletilých dětí v srpnu 2008 – z důvodu problémů se svým bývalým partnerem na Ukrajině a snahy o společné soužití v ČR s novým přítelem dětmi, neboť zde mají možnost obživy a děti zde navštěvují školní a předškolní zařízení. Žádost byla zamítnuta jako nedůvodná, proběhlo soudní řízení, které bylo zakončeno 28. 7. 2010 odmítnutím kasační stížnosti s nabytím právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) dnem 7. 9. 2010. Žalobkyně přicestovala poprvé na území ČR na dva týdny v r. 2005, seznámila se zde se stávajícím přítelem, následně se vrátila do země původu a poté znovu přicestovala zpět. Na území ČR žila společně s dětmi nelegálně. Druhou žádost podala po narození třetí nezletilé dcery. Jí uváděné skutečnosti svědčí především o snaze po legalizaci zdejšího pobytu, s tím, že zde žijí společně s přítelem – otcem mladších dětí, nejstarší dcera navštěvuje školu a žalobkyně ji nechce žádným způsobem citově ranit případným návratem na Ukrajinu.

Dcera hovoří a čte pouze česky, na Ukrajině nikoho nemají, nemají se ani kam vrátit, žalovaný však upozorňuje, že toto nejsou azylově relevantní skutečnosti. Námitky, uvedené v žalobě, považuje žalovaný za nedůvodné, na str. 3 protokolu k dotazu na zdravotní stav dětí žalobkyně uvedla, že je dobrý, o důvodech nejmladšího dítěte pak uvedla, že je stejný jako u zbylých dvou. Rozhodnutí o možnosti udělit azyl na základě § 14 zákona o azylu je plně v kompetenci žalovaného, tento postupoval v souladu se zákonem, dodržel všechny příslušné procesní předpisy, azyl z humanitárního důvodu je institutem zcela výjimečným, není na něj právní nárok a jeho udělení je pouze na správním uvážení žalovaného. Správní orgán odkazuje na judikaturu NSS, jeho rozsudek 5 Azs 170/2004 ze dne 26. 8. 2004, konstatující, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tomu konečně odpovídá i povaha soudního přezkumu – zde s odkazem na ust. § 77 s.ř.s., který zakládá oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce, které se však váže k předmětu soudního řízení, tedy rozhodnutí, vydaného správním orgánem. Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je provázeno aktivitou žadatele o mezinárodní ochranu, správní orgán mu musí umožnit sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro řízení za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována. K dostupnosti lékařské péče na Ukrajině žalovaný uvádí, že Ústava Ukrajiny zaručuje bezplatnou lékařskou péči všem občanům, v ČR jsou občané rovněž povinni platit poplatky, všechny léky a zdravotní pomůcky, které nejsou zcela hrazené ze zdravotního pojištění a mnoho léčebných přípravků je pro dlouhodobě nemocné občany a seniory vzhledem k jejich příjmům drahé již nyní a jejich cena se neustále zvyšuje. Navíc případnou nižší kvalitu zdravotní péče v zemi původu nelze považovat za mimořádný důvod vedoucí k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Ke kvalitativně nižší úrovni lékařské péče se vyjádřil rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci N. proti Spojenému království ze dne 27. 5. 2008 (body 32 – 44), stížnost č. 26565/05. Snaha o čerpání zdravotního pojištění je v ČR i pro české občany podmíněna zdravotním pojištěním občana a zákonem danými pravidelnými odvody dávek zdravotního pojištění ze mzdy, není ani občanům ČR poskytováno automaticky, totéž se týká i dávek sociálního pojištění. Žalovaný odkazuje dále i na rozsudek NSS v Brně sp. zn. 2 Azs 30/2007 z 26. 7. 2007, kde je popsáno, že právo na zdravotní péči v daném státě je třeba chápat jako právo všech občanů na zdravotní péči a na tu úroveň zdravotní péče, která je tam poskytována a ne automaticky na zdravotní péči ve státě, který ji má nejvyšší, což by vedlo k absurdním důsledkům, že by se všichni občané třetích zemí mohli přestěhovat do země s vyšším standardem poskytované zdravotní péče. Rozdílná kvalita poskytované zdravotní péče v zemi původu není bez dalšího automaticky azylově relevantním důvodem. Stejně tak fakt, že žalobkyně v případě návratu na Ukrajinu nemá kde bydlet, není azylově relevantním důvodem. Námitka ohledně špatného

zdravotního stavu nejmladší žalobkyně byla poprvé uplatněna až v samotné žalobě, žalovaný ji odmítá, nemohla být předmětem daného řízení. Hlavním důvodem žalobkyně je kromě ekonomické snaha o legalizaci pobytu na území ČR, tomu správní orgán odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005, kde se mj. uvádí, že azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu zákona o azylu nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Z toho je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR, či jako možnost získat zde pracovní povolení, takový žadatel se musí podrobit režimu zákona o pobytu cizinců. Uvedené dle správního orgánu jasně podporuje jeho závěr, že žádost žalobkyně je účelová, když jí uváděné důvody jsou zástupné pro legalizaci pobytu její rodiny. Zpráva, které žalovaný použil, považuje za dostačující a věrohodné, byla řádně a svědomitě posouzena i otázka možného návratu žalobců do země původu, podmínky pronásledování či obav z vážné újmy nesplňují a žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V replice zástupkyně žalobců dne 7. 3. 2013 uvedla, že žalovaný si pro rozhodnutí o udělení humanitárního azylu neopatřil potřebné podklady, zákonná zástupkyně nezletilé Evženie v rámci pohovoru poskytla žalovanému informaci o tom, že zdravotní stav nejmladší dcery je ovlivněn nemocí srdce, způsobenou předčasným porodem, tato je průběžně sledována specializovaným kardiologickým centrem (akcidentální kardiální šelest) a rozsudek NSS 5 Azs 170/2004 tak nelze na případ aplikovat. K replice pak žalobkyně přiložila nález echokardiografického vyšetření nezletilé Evženie ze dne 29. 10. 2012.

Při jednání soudu dne 10. 6. 2013 uvedla zástupkyně žalobkyně, že v době rozhodování měl k dispozici žalovaný pouze porodní zprávu, neměl další podklady k tomu, aby mohl kvalifikovaně rozhodnout o humanitárním azylu, další zdravotní zprávu nezletilé E. žalobkyně soudu doslala. Soud provedl důkaz konstatováním výše cit. zprávy, z níž plyne uvedená dgn., s tím, že v ostatních parametrech je strukturálně normální nález, doporučena normální životospráva z kardiologie bez omezení. Zástupkyně žalobkyň pak zdůraznila, že žaloba byla koncipována tak, jak shora uvedeno, neboť v době rozhodování žalovaného byla nejmladší žalobkyně stará 3 měsíce a transport takového dítěte by byl v daném zdravotním stavu zcela jistě traumatizující. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí, na náhradu nákladů řízení účtovala 4 úkony právní služby, s poukazem na ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění po 3.100,- Kč/úkon, tedy 12.400,- Kč. Dále pak 500,- Kč ztráty času za 5 půlhodin a jízdné automobilem 228 km (Praha – Hradec Králové a zpět) pak činí částku 1.333,- Kč, celkem tedy 15.433,- Kč.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření ve věci s tím, že sama žadatelka na několika místech v průběhu pohovoru sdělila, že ona i děti jsou zdravé, nejmladší dcera je v inkubátoru, ale lze předpokládat, že bude záhy v pořádku. Zpráva o zdravotním stavu dítěte po porodu byla cca dva měsíce stará, žalovaný ovšem není oprávněn pátrat po dalších skutečnostech, když jakkoliv

nedobrý zdravotní stav nebyl uváděn. Z nově předložené zdravotní zprávy vyplývá vcelku stabilizovaný zdravotní stav dítěte, ze zpráv z nezávislé sítě pak vyplývá, že Ukrajina má vcelku dobře dostupnou kardiologickou péči, která je na seriózní úrovni. Je proto navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtuje.

Z obsahu správního spisu soud konstatoval, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany jménem svým a svých tří nezletilých dětí dne 17. 7. 2012, uvedla, že jsou státními občany Ukrajiny, její rodiče zemřeli, ona je svobodná. Její sestra žije v Rusku, bratr na Ukrajině. Od r. 2006 pobývá v ČR, je pravoslavného vyznání, nikdy nebyla politicky organizována. Je vyučena kuchařkou, příležitostně pracovala jako prodavačka. V lednu 2006 odjela z vlasti, otec její nejstarší dcery jí vyhrožoval, přijela do ČR na dva týdny, seznámila se zde se svým současným přítelem a posléze přijela s dcerou na české vízum. Bojí se případných potíží s bývalým přítelem, též existenčních problémů. Dcera zde chodí do školy a umí česky, nemají se kam vrátit. Její otec zemřel v r. 2011 ve vězení, byl obviněn, že zapálil přítelkyni dům, měl mít infarkt, ale zjistilo se, že měl naraženou ruku a nohu. V ČR má žalobkyně mnoho přátel, na Ukrajině nemá nikoho. Dvakrát kontaktovala zastupitelský úřad, byla jí do CP zapsána dcera. V řízení o MO v letech 2008 – 2010 došlo ke kasační stížnosti, která byla odmítnuta. Z pohovoru, provedeného dne 20. 9. 2012 plyne, že žalobkyně vypověděla, že po prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany zůstala v České republice načerno i s dětmi, žila v Praze s přítelem A. Š.. Příklad pracoval a rodinu finančně zabezpečoval, u lékařů platila hotově. Žalobkyně uvedla, že se nemá kam vrátit, tady má s dětmi kde bydlet. Na Ukrajině není práce. Dítě se narodilo předčasně, bylo v inkubátoru, potom žalobkyně odjela požádat o mezinárodní ochranu. Dcera D. chodí do 4. třídy, návrat na Ukrajinu by pro ni znamenal velmi špatnou situaci. Uvedla, že zdravotní stav všech dětí je dobrý, bydlí v Praze v bytě 1+1, přítel jí dává peníze. Nejmladší dcera prospívá dobře, nabírá váhu, je zatím v pořádku, ale musí chodit na kontroly, nemá uzavřenu srdeční chlopeň, ale lékaři říkají, že jak bude růst, že by se toto mělo spravit samo, léky nebere, je pod kontrolou. Bývalý přítel jí vyhrožoval, že zničí celou rodinu, současný přítel se na Ukrajinu vracet nechce, protože by neměl možnost rodinu zajistit. Ostatní důvody jsou prakticky stejné, jaké uváděla minule. Žadatelka byla poté seznámena s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení její situace a jejích nezletilých dětí, uvedla, že se nechce k podkladům vyjadřovat či je nějak doplňovat.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Po projednání a přezkoumání věci soud konstatuje, že žalobkyně v prvním řízení o

udělení mezinárodní ochrany v ČR argumentovala tím, že její bývalý přítel byl z Ruska, žila s ním nějakou dobu v Moskvě a on ji bil, proto od něho utekla, ovšem on chtěl získat dítě. I když byla dcera svěřena do její výchovy, bála se, vyhrožoval jí. V současné žádosti, kterou podala i jménem všech svých nezletilých dětí, žalobkyně odkázala na cit. důvod a v žalobě pak uvádí, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, neboť její nejmladší dcera trpí srdeční vadou, její zdravotní vývoj je nejistý, nucený návrat na Ukrajinu by pro ni byl traumatizující a potenciálně by ohrožoval její život. U nedonošených dětí je zásadní pro jejich další vývoj první rok života.

Soud k cit. žalobní námitce uvádí, že tuto neshledal důvodnou, neboť jak výše uvedl, z uvedeného pohovoru, který byl s žalobkyní proveden, vyplynul dobrý zdravotní stav všech žalobkyň, k nejmladší dceři pak žalobkyně vypověděla, že prospívá dobře, ale má zjištěnou srdeční vadu a bude muset podstupovat kontroly zdravotního stavu. O udělení humanitárního azylu však žalobkyně v této souvislosti nežádala a soud musel přisvědčit žalovanému správnímu orgánu, že za takto popsané situace neměl vcelku žádný důvod podrobněji pátrat po detailech zdravotního stavu dítěte, konečně, je pravdou i to, že takto k tomu nebyl ani oprávněn. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci tak v této souvislosti nemůže obstát. Z následné zprávy o zdravotním stavu dítěte, předložené žalobkyní soudu v březnu 2013 pak plyne uspokojivý stav dítěte, s životosprávnou z kardiologického hlediska bez omezení, s potřebou lékařských kontrol. Taková skutečnost pak není nijak burcující k závěru, že by se mělo jednat o okolnost, zvláštního zřetele hodnou v azylovém významu a že by soud měl dospět k závěru, že úvaha správního orgánu je v tomto směru nedostatečná. Jiné žalobní námitky žalobkyně nevznesla. Soud proto pouze obecně uvádí, že další žalobní namítané skutečnosti, a to, že se nemá kam s dětmi vracet, přítel by je nemohl na Ukrajině ekonomicky zabezpečit a nejstarší dcera zde chodí do školy a umí česky, nejsou a ani, s ohledem na výše uvedenou citaci ust. § 12 - § 14b) zákona o azylu, být nemohou azylově relevantními skutečnostmi. Jedná se o příběh, který je potřebné řešit pomocí institutů zákona o pobytu cizinců, tak, jak správně podotýká žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí. Popsané důvody nemohou naplnit ani důvod azylově relevantního pronásledování či obav z něho, nenaplnují ani podmínky ust. § 13 či § 14 zákona o azylu – zde soud pouze dodává, že výše cit. odůvodněním měl na mysli, že správní orgán měl k závěru o neudělení humanitárního azylu dostatečné podklady – a žalobkyní uváděné důvody nemohou v žádném případě vést ani k závěru, že by jí a jejím nezletilým dětem hrozila pro případ návratu na Ukrajinu azylově relevantní nebezpečí, uvedená v ust. § 14 a) zákona o azylu.

Žalovaný se s odůvodněním neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni a jejím nezletilým dětem vypořádal v dostatečném rozsahu, na str. 5 – 11 svého rozhodnutí hodnotil prakticky všechny skutečnosti, které žalobkyně uvedla v průběhu řízení, s jeho závěry se soud prakticky ztotožňuje. Soud namítané pochybení správního řízení nezjistil, dospěl proto k závěru, že žaloba není důvodná a tuto, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve

věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval. O odměně právního zastoupení žalobkyň soudem ustanovenou právní zástupkyní soud rozhodl samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 10. června 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně